ΠΑΝΔΗΜΙΑ
ΚΡΙΣΗ
ΝΕΕΣ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΕΙΣ

ΑΟΡΑΤΟΙ ΕΧΘΡΟΙ, ΠΟΛΕΜΟΣ, SAFEPASS & ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

antifa
λευκoșa

ΠΑΝΔΗΜΙΑ
ΚΡΙΣΗ
ΝΕΕΣ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΕΙΣ

antifa
λευκοșa

00 ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Για επικοινωνία:
antifanicosia@espiv.net
Για άλλες εκδόσεις, κείμενα & αφίσες:
antifanicosia.espivblogs.net

*στο κείμενο χρησιμοποιούμε το αρσενικό και το θηλυκό γένος εναλλασσόμενα, σε μια προσπάθεια να μην αναπαράγουμε τον κυρίαρχο σεξιστικό λόγο

φωτογραφία εξώφυλλου & άλλα σκίτσα: Professor Bad Trip (Gianluca Lerici)

Η συνέλευση του antifa λευκοṣa ασχολήθηκε εκτεταμένα στο παρελθόν με την μεταναστευτική στρατηγική του ελληνοκυπριακού κράτους με δημόσιες συζητήσεις, θεωρητική επεξεργασία τζιαι συγγραφή κειμένων αλλά τζιαι διαδηλώσεις στο δρόμο. Μελετώντας τον τρόπο με τον οποίο η ΚΔ διαχειρίζεται τους/τις μετανάστες/τριες, εδιακρίναμε πως τζιείνο με το οποίο είχαμε να κάμουμε ήταν διαχείριση ζωντανής εργασίας, διαχείριση εργατικής δύναμης: μια στρατηγική υποτίμησης τζιαι εκμετάλλευσης της ζωής τζιαι της εργασίας των μεταναστριών. Θωρώντας τον τρόπο με τον οποίο το κράτος τζιαι το κεφάλαιο αντιμετωπίζαν τζιαι αντιμετωπίζουν τους μετανάστες αντλήσαμε σημαντικά μαθήματα για ευρύτερες πραγματικότητες τζιαι τάσεις του καπιταλιστικού κόσμου, εναντίον των μεταναστριών αλλά τζιαι εναντίον μας. Σε τούτο το κείμενο προσπαθούμε να χρησιμοποιήσουμε κάποια που τα μαθήματα τζιαι τα εργαλεία της ανάλυσης μας για το μεταναστευτικό για να καταλάβουμε τι μας συμβαίνει σήμερα, όπου μετά που ενάμιση χρόνο σκληρής αυταρχικής πολιτικής η υγειονομική κρίση υποχωρεί (;) μαζί με το κύμα αγώνων που εκφράστηκε μέσα σε τούτο το διάστημα, αφήνοντάς μας όμως τες παρακαταθήκες τους. Παράλληλα, επεκτείνουμε την ανάλυση της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας που μας απασχολεί που την άνοιξη του 2020, διαθέσιμη σε ηλεκτρονική τζιαι έντυπη μορφή[1]. Όπως εσημειώναμε στην μπροσούρα Σώματα Φτηνά Σώματα Ξένα[2],

οι επιθέσεις του κράτους ενάντια στες μετανάστριες εν επίθεση σε ολόκληρη την εργατική τάξη. Η κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση εφανέρωνε τες τάσεις για ούλλες μας με νέα εργασιακά καθεστώτα βασισμένα στην επισφάλεια, τα οποία αν τζιαι είχαν εμφανιστεί πολλά πιο πριν, εγίναν νόμος εν μέσω πανδημίας. Καθόλου τυχαία, ο δρόμος για τες διαδηλώσεις του ως δαμέ τζιαι τους αγώνες του χειμώνα ‘20-’21, άνοιξε το καλοκαίρι του 2020 που το πείσμα τζιαι το θάρρος των φυλακισμένων μεταναστών στην Πουρνάρα οι οποίοι εβιώναν την πιο σκληρή πτυχή της υγειονομικής έκτακτης ανάγκης.

Για να γίνει κατανοητή η τωρινή κατάσταση - τζιαι αναφερούμαστε στη νέα φάση διαχείρισης της πανδημίας, εν απαραίτητη μια αναλυτική προσέγγιση σε ένα φάσμα γεγονότων που λαμβάνουν χώρα γύρω μας. Γεγονότα που μεταβάλλουνται ταχύτατα τζιαι σε συνδυασμό με τον καταιγισμό πληροφοριών τζιαι προπαγάνδας κράτους τζιαι ΜΜΕ καθιστούν δύσκολη τη συγκρότηση της κριτικής που μη-ειδικούς, στην προκειμένη, της εργατικής αντιφασιστικής κριτικής. Εν ανακαλύφκουμεν την τασσινόπιττα, τούτη εν η κατάσταση των τελευταίων θκυό, σχεδόν, χρόνων. Ούλλα όσα αναφέραμε στο παρελθόν τζιαι όσα εννα αναφέρουμε παρακάτω αποτελούν προϊόν συζητήσεων πάνω στις «χρόνιες παθογένειες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού». Αντιλαμβανούμαστε την ανάγκη της συνεχούς μελέτης για απόκτηση εργαλείων απαραίτητων για τη διαμόρφωση μιας ολοκληρωμένης εικόνας για τον κόσμό γύρω μας, με σκοπό να τον αλλάξουμε. Τούτο το κείμενο εν μια απόπειρά μιας ομάδας που αποτελείται που εργάτες/τριες, φοιτητές/τριες, τζιαι άνεργους/ες, να καταλάβει το πως (τζιαι με ποιούς όρους) δίπλα που τα αυταρχικά μέτρα πειθάρχησης τζιαι της συρρίκνωσης των αστικών ελευθεριών επανήλθε το φάντασμα της κρίσης. Με άλλα λόγια, εν μια σύντομη αναφορά στο ζήτημα της καπιταλιστικής κρίσης τζιαι της συνεπακόλουθης αναδιάρθρωσης, αλλά τζιαι στο πως ο κορωνοϊός επιτάχυνε τούτην την διαδικασία. Στο πρώτο μέρος, μιλούμε για την κλίμακα της καθημερινότητας, την κρατική διαχείριση της πανδημίας τζιαι τζιείνο που αντιλαμβανούμαστε ως τη νέα φάση της διαχείρισής μετά τα lockdowns. Στο δεύτερο μέρος, μιλούμε για την ανάδυση του κράτους έκτακτης ανάγκης. Στο τρίτο μέρος, μιλούμε για την κρίση που πρέπει να διαχειριστεί. Ελπίζουμε τα όσα γράφουμε δαμέ να φανούν χρήσιμα στη συνέχεια των αγώνων τζιαι την προσαρμογή τους στα νέα δεδομένα.

---

[1] antifa λeukosa. *Η πανδημία, η καραντίνα & εμείς: σημειώσεις πάνω στη συγκυρία.* Ειδική ψηφιακή έκδοση διαθέσιμη στο antifanicosia.espivblogs.net. Δες επίσης prelock-down blues #1 & #2, σε έντυπη τζιαι ψηφιακή μορφή.

[2] antifa λeukosa. *Σώματα φτηνά, σώματα ξένα: η κρατική στρατηγική της μετανάστευσης.* Διαθέσιμο σε έντυπη μορφή τζιαι ψηφιακά στο antifanicosia.espivblogs.net

01 Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ: ΤΟ SAFEPASS

«Όταν το δάχτυλο έδειχνε το φεγγάρι, ο ηλίθιος εθώρεν το δάχτυλο»

Εν θα αναπαράγουμε τη συζήτηση για την χρησιμότητα ή την επικινδυνότητα των εμβολίων που εκατέκλεισε τον δημόσιο λόγο τους τελευταίους μήνες. Τα εμβόλια ένεν ούτε το τέλος του κόσμου, ούτε κάποια συνταγή απελευθέρωσης που τον ιό: εν ένα πολιτικό τζιαι ιατρικό εργαλείο, μέσα σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο διαχείρισης της πανδημίας. Το safepass τζιαι το πιστοποιητικό εμβολιασμού αποτελούν μια πολιτική συνέχεια της καραντίνας τζιαι των απαγορεύσεων που εβιώσαμε τον τελευταίο ενάμιση χρόνο. Εν σημαντικό να πούμε επίσης, πώς ο εμβολιασμός ένεν υποχρεωτικός. Το αυταρχικό κράτος που αναδύθηκε μέσα που τη διαχείριση της πανδημίας σπάνια επιβάλλει διά της βίας: συνήθως χρησιμοποιεί τον φόβο της βίας σε συνδυασμό με τα οφέλη που παρουσιάζουνται ως αποτέλεσμα της συναίνεσης στες επιλογές του. Το αυταρχικό κράτος κινητοποιεί τζιαι εκβιάζει, αλλά το άλλο μισό της διαδικασίας εν η κοινωνική εμπέδωση τζιαι προώθηση των διαταγών του, που ούλλο το πολιτικό φάσμα.

Το πιστοποιητικό εμβολιασμού, η μόνη βιώσιμη, σε βάθος χρόνου, μορφή του safe-pass για όσες εν ήταν θετικές στον κορωνοϊό, αποτελεί ένα υγειονομικό διαβατήριο. Εν ένα ακόμα παράδειγμα για το πως η κυβέρνηση, μέσω της ιατρικοποίησης της πολιτικής, προσπαθεί να ασκήσει δημόσιο συστηματικό έλεγχο τζιαι να τιμωρήσει ουσιαστικά όσους/ες της εναντιώνουνται. Τούτες οι αποφάσεις φυσικά εμπίπτουν κάτω που την ομπρέλα της «δημόσιας υγείας», η οποία δικαιολογεί την επιτήρηση της ατομικής ζωής του καθενός. Η υγειονομική στρατηγική του ελληνοκυπριακού κράτους ήταν σκληρά αυταρχική[1], αφού η υγεία τζιαι η καταστολή εγίναν συνώνυμα. Τα μέτρα για την πανδημία ήταν αστυνομικού-στρατιωτικού τύπου, τζιαι η αστυνομία ήταν κεντρική στην εφαρμογή τους. Ο κρατικός αυταρχισμός ήταν μια ενδιάμεση λύση σε πρακτικά προβλήματα της υπό-κατάρρευση δημόσιας υγείας, αλλά ήταν τζιαι ο προάγγελος μιας νέας μορφής κρατικής πολιτικής τζιαι διαχείρισης της οικονομικής κρίσης, όπως εννα δούμε παρακάτω. Τα εναλλασσόμενα χαμηλού κόστους μέτρα τύπου rapid test, lockdown sms, safepass ήταν αναμενόμενες αντιδράσεις κρατών μετά που χρόνια νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Το γεγονός ότι επιβάλλουνταν μέσω διαταγμάτων (για τα οποία εμιλήσαμε αρκετά αλλού), σηματοδοτεί μια νέα εποχή πολιτικής μεσολάβησης τζιαι κρατικής διάρθρωσης.

Όπως τζιαι τα κανονικά διαβατήρια/ταυτότητες που διαβεβαιώνουν ότι είσαι πολίτης μιας χώρας, το να μεν έσσιεις safepass εν σημαίνει προφανώς ότι παύεις να υπάρχεις. Γίνεσαι όμως ευάλωτος/η σε έλεγχο τζιαι ανάλογη τιμωρία. Στην περίπτωση του διαβατηρίου τούτο μπορεί να σημαίνει φυλάκιση ή απέλαση, στην περίπτωση του safepass πρόστιμο ή

άρνηση εισόδου. Το safepass δημιουργεί διαφορετικούς βαθμούς πρόσβασης σε διάφορους τομείς της καθημερινής ζωής, ένα σύστημα ιεραρχήσεων, προνομίων τζιαι αποκλεισμών – ένα αυταρχικό μοντέλο απαγορεύσεων τζιαι εξαιρέσεων των υπάρχοντων ρυθμίσεων των ταξικών σχέσεων. Το γεγονός ότι κάποια χωρίς safepass εν μπορεί θεωρητικά να πάει supermarket ή να κάτσει σε ένα μαγαζί για μπύρα αποτελεί μια εξαίρεση των προηγούμενων κανόνων, όπου η πρόσβαση είσσιε να κάμει με το αν κρατά λεφτά να πληρώσει. Η καθολικότητα του safepass τζιαι η εφαρμογή του σε χώρους όπως φούρνους τζιαι υπεραγορές σημαίνει έναν (έστω τυπικό) αποκλεισμό όσων εν το έχουν για οποιοδήποτε λόγο που βασικές καθημερινές ανάγκες. Παράλληλα, απλοί εργαζόμενοι συμβάλουν στο διευρυμένο έργο αστυνόμευσης αφού η ευθύνη πηέφτει στην επιχείρηση σε περίπτωση ελέγχου που μπάτσους. Το σουρεαλιστικό της υπόθεσης εν ότι οι παραπάνω έλεγχοι safepass εκτός χώρων εργασίας εν απλά εικονικοί[2]. Όταν πάεις σε εστιατόριο, σινεμά, supermarket, όντως μπορεί να σου ζητήσουν να δείξεις safepass, αλλά εξαιρετικά σπάνια σκανάρουν το QR ή τσιεκκάρουν το όνομα, που σημαίνει ότι μπορείς να δείξεις ληγμένο safepass ή άλλου ατόμου χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα, ειδικά στους χώρους της καθημερινότητας. Επομένως για την ώρα η διαδικασία του safepass εν κατά κύριο λόγο προσομοίωση, που αφήνει ανοικτό το ενδεχόμενο να εντατικοποιηθεί ή να δώσει τη θέση της σε κάποια άλλη μορφή ελέγχου του κοινωνικού πεδίου. Ενώ τούτη η κατάσταση παρουσιάζεται σαν το «τέλος» της πανδημίας, εμείς θωρούμε μια δυσοίωνη αρχή...

Λαλούμε πως είμαστε στη δίνη μιας καπιταλιστικής κρίσης, τζιαι πως ο καπιταλισμός αναδιαρθρώνεται για να αντιμετωπίσει τες κρίσεις του. Οι αλλαγές στον τρόπο που ζούμε, δουλεύκουμε, τζιαι καταναλώνουμε εν σημαντικό κομμάτι των αναδιαρθρώσεών του ιστορικά. Το safepass τζιαι οι απαγορεύσεις αποτελούν μέρος τούτης της διαδικασίας τζιαι τούτων των αλλαγών. Η δημιουργική επίλυση των προβλημάτων που προκύπτουν μέσα που τες κρίσεις του καπιταλισμού εν ο τρόπος του να σταθεροποιείται. Στην προκειμένη, μέσα που τη διαχείριση της υγειονομικής κρίσης βιώνουμε την αναδιάρθρωση με θκυο τρόπους. Ο πρώτος εν η μονιμοποίηση της έκτακτης ανάγκης, η στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής μέσα που τες κρατικές υγειονομικές διαταγές. Ο δεύτερος εν η αλλαγή συνηθειών που κινούνται παράλληλα με τα πεδία κερδοφορίας που μετατοπίζονται, όπως εννα δούμε τζιαι πιο κάτω. Το delivery τζιαι το Netflix που ανθίσαν μέσα στες καραντίνες συνοδεύκουνται που αλλαγές στα ήθη τζιαι στα έθιμα της καθημερινής ζωής. Συγκεκριμένα θωρούμε μια ένταση της ψηφιακά μεσολαβημένης εργασίας, κατανάλωσης, τζιαι κοινωνικότητας, κάτι που εναρμονίζεται με τες καπιταλιστικές τάσεις οργάνωσης της εργασίας τζιαι της ζώης μας, όπως εννα δούμε στο τρίτο μέρος.

Σήμερα, όπως πάντα, η δημιουργία ιεραρχιών τζιαι διαφορών, ο καταμερισμός εργασίας, η παραγωγή διαχωρισμών, εν εγγενή συστατικά της καπιταλιστικής εξέλιξης – τζιαι εγγράφουνται μέσα στη διαδικασία αναδιάρθρωσης που βιώνουμε σήμερα. Εγράψαμε πριν χρόνια πως οι μετανάστριες εργάτριες χωρίς χαρκιά σηματοδοτούν τον πάτο της ταξικής κοινωνίας. Η παρανομοποίηση τους σημαίνει την παρανομία της ύπαρξης τους μέσα σε έναν γεωπολιτικό χώρο, τζιαι τον μόνιμο φόβο σύλληψης τζιαι απέλασης. Η μεταναστευτική πολιτική εν μια πολιτική απαγόρευσης της ίδιας της ύπαρξης των μεταναστών, τζιαι ο μόνιμος κίνδυνος κατολίσθησης στην παρανομία ακόμα για όσους/ες έχουν χαρτιά. Κατά συνέπεια εν μια πολιτική οργάνωσης της παράνομης τζιαι νόμιμης ξένης εργατικής δύναμης (αλλά τζιαι καθορισμού των ισορροπιών νομιμότητας-παρανομίας ανάλογα με τες συνθήκες). Το κράτος, για λογαριασμό των αφεντικών, οργανώνει την εκμετάλλευση μεταναστών με ή χωρίς χαρτιά. Η μεταναστευτική πολιτική λειτουργεί σε πολλά επίπεδα τζιαι πολλούς χώρους, που την φυλακή της Μενόγειας ως

τη σκληρή γραφειοκρατία της διαδικασίας για παροχή ασύλου, δημιουργώντας τεχνητά ένα διαχωρισμένο κομμάτι της εργατικής τάξης ιδιαίτερα ευάλωτο στην αστυνομική διαχείριση τζιαι την εργατική εκμετάλλευση. Χωρίς καμιά πρόθεση σύγκρισης στην ένταση ή την ιδεολογική επένδυση που το συνοδεύει, το safepass σκιαγραφεί μια παρόμοια διαδικασία διαχωρισμού τζιαι δημιουργίας χώρων «παρανομίας» υπό την επίβλεψη της αστυνομίας. Η πολιτική απαγόρευση ενός κομματιού της εργατικής τάξης σαν τρόπος άσκησης εξουσίας βρίσκει νέους τρόπους εφαρμογής στη διαχείριση της πανδημίας. Παράλληλα, ο φόβος του Άλλου, σαν κάτι βρώμικο ή μολυσματικό εν κάτι που επίσης συνδέεται με την κοινωνική αντίληψη του «μεταναστευτικού». Βέβαια, η κρατική διαχείριση της πανδημίας στρέφεται ήδη σφοδρότατα ενάντια στους μετανάστες τζιαι τες μετανάστριες με τραμπουκισμούς που μπάτσους για μάσκες στον δρόμο, μεταφορές αιτητών ασύλου χωρίς τη θέληση τους που τους χώρους διαμονής τους στην Πουρνάρα για απροσδιόριστο χρόνο, σκλήρυνση της συνοριακής επιτήρησης με υγειονομικές αφορμές. Εντωμεταξύ οι μετανάστριες αρχικά εν αποτελούσαν καν μέρος της προσπάθειας καθολικού εμβολιασμού, αφού εν αποτελούν μέρος του εθνικού σώματος που χρήζει προσοχής τζιαι φροντίδας που το κράτος.

Η κατάσταση εξαίρεσης τζιαι οι αποκλεισμοί με βάση το safepass εν κάτι που μας απασχολεί, ιδιαίτερα όσο φαίνεται πως οι αποκλεισμοί πέραν που τη «ψυχαγωγία» επεκτείνονται τζιαι σε δομές υγείας τζιαι εργασιακά περιβάλλοντα, τζιαι νομιμοποιούνται κοινωνικά. Μετά που ένα χειμώνα τζιαι μιαν άνοιξη διαδηλώσεων τζιαι αγώνων, είδαμε το καλοκαίρι με αφορμή το safepass τζιαι κυρίως τα εμβόλια, μια ταύτιση του αριστερού λόγου με τον κρατικό. Συγκεκριμένα, εταυτίστικε για θέματα ατομικής τζιαι κοινωνικής ευθύνης όσο αφορά το σώμα τζιαι την υγεία σε σχέση με τον κορωνοϊό. Τα κινήματα τζιαι η αριστερά, μετά που μια μακροχρόνια καπιταλιστική επέλαση φαντάζουν ανήμπορα να εκφράσουν κάποιο απελευθερωτικό πρόταγμα, επιμένοντας σε μια λογική (αριστερής πάντα) διαχείρισης του πλοίου που βυθίζεται. Στην αρχή της πανδημίας, ανά το παγκόσμιο, πολλά αριστερά κόμματα τζιαι ομάδες του αντιεξουσιαστικού χώρου εστηρίξαν ενεργά ή παθητικά τα lockdowns λόγω της παντοδυναμίας του τρόμου απέναντι στον ιό. Σήμερα ασπάζονται τα εμβόλια ως τη μέγιστη πράξη αντίστασης τζιαι κοινωνικής αλληλεγγύης. Τούτη η στάση αποσιωπεί το γεγονός πως η διαχείριση της υγειονομικής κρίσης εν κομμάτι του αδυσώπητου ταξικού πολέμου που μαίνεται εναντίον μας.

Το κράτος προσπερνά τις εγγενείς αβεβαιότητες των επιστημονικών μεθόδων τζιαι προωθά την επιστήμη ως μια μεταφυσική τζιαι συνάμα μονολιθική οντότητα που εκπροσωπείται που μιαν επιδημιολογική ομάδα, η όποια παράγει μιαν απόλυτη Αλήθεια την οποία πρέπει να εμπιστευκούμαστε τυφλά. Σύμφωνα με τούτη την αντίληψη η πανδημία τζιαι η διαχείρισή της εν «ουδέτερα» γεγονότα που συμβαίνουν εκτός των διαδικασιών της καπιταλιστικής εξέλιξης, τζιαι η υποστήριξη τούτης της πίστης που τα αριστερά αδρανοποιεί (για ακόμα μια φορά) ριζοσπαστικές προσπάθειες για αντίσταση στον κρατικό αυταρχισμό. Η θέση τούτη έσσιει κάποια ιστορία: αρχικά ως πίστη στην αναπόφευκτη πτώση του καπιταλισμού μέσα που την τεχνολογική πρόοδο, τζιαι, μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο σαν πεποίθηση πως οι τεχνολογικές εφευρέσεις εν ουδέτερες, στα χέρια «καλών» σοβιετικών ή «κακών» δυτικών. Η πίστη στην επιστήμη πάντως ενώνει. Η σύμπτυξη αντικρουόμενων πολιτικών τάσεων στην αγκαλιά του κράτους-πατέρα-τιμωρού αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, όπως εφάνηκε που την φανατική υποστήριξη «των μέτρων» που τα αριστερά τζιαι στην πρώτη καραντίνα. Η αφηρημένη εναντίωση στον αυταρχισμό παράλληλα με τη συναίνεση στην κρατική έκτακτη ανάγκη τζιαι «τα μέτρα», έτσι γενικά, δείχνουν πως ενίοτε η αριστερή ή αντιεξουσιαστική οπτική εν αδιαχώριστη που την κρατική/καπιταλιστική τζιαι τον

μιλιταρισμό της, ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Που την άλλη, οι διαδηλώσεις αντιεμβολιαστών, με έντονο θρησκευτικό τζιαι πατριωτικό στοιχείο εν τζιαι σημάδι των καιρών μας, αλλά τζιαι κομμάτι των ενδοκρατικών τζιαι ενδοκαπιταλιστικών συγκρούσεων για το ζήτημα της υγειονομικής διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης. Για παράδειγμα, οι κρατικές ρυθμίσεις που ευνοούν το ξενοδοχειακό κεφάλαιο αλλά έφερναν σε δύσκολη θέση μικρομαγαζάτορες συνηθισμένους σε πολλά καλύτερη κρατική αντιμετώπιση, εδημιούργησαν εντάσεις που εφανήκαν τζιαι στον δρόμο τζιαι στες εκλογές. Η επιλογή της Ιεράς Συνόδου να στηρίξει την κρατική διαχείριση ήρτε αντιμέτωπη με τον «αντάρτη» Μόρφου τζιαι την προσπάθειά του να ανελιχθεί. Εντωμεταξύ, η προλεταριοποίηση κομματιών της μεσαίας τάξης συμβάλει σε πολιτικές συμμαχίες που προσπαθούν να ανακτήσουν τες χαμένες αξίες της παραδοσιακής δεξιάς (πατρίς-θρησκεία-οικογένεια), που βρίσκουν εύκολο πάτημα στες αντιεμβολιαστικές εκδηλώσεις τζιαι την «απολίτικη» στάση τους. Επίσης, μέσα σε τούτες τες διαδηλώσεις εκφράζουνται (συχνά μέσα που εθνικιστικές, θρησκευτικές, αντισημίτικες διαστρεβλώσεις) τζιαι τα υλικά συμφέροντα πολλών εργατών τζιαι εργατριών (αλλά τζιαι μικρών αφεντικών) που θέλουν να μείνουν ανοικτές οι δουλειές τους για να μεν χάσουν τον μισθό τους ή μέρος του αλλά τζιαι να έχουν πρόσβαση στην κατανάλωση, την εκπαίδευση κτλ ανεξαρτήτως εμβολιαστικής κατάστασης. Παράλληλα με τούτες τες διαδηλώσεις (τζιαι όι τυχαία, λαλούμε εμείς) θωρούμε τζιαι μια πιο έντονη φασιστική παρουσία στους δρόμους. Νέες μορφές (ακρο)δεξιάς εμφανίζουνται παγκόσμια, είτε παρακλάδια του alt-right είτε πιο θολές καταστάσεις μέσα στες διαδηλώσεις αντιεμβολιαστών. Με αφορμή τούτη την κινητικότητα, πιάνουν θάρρος τζιαι οι παραδοσιακές μορφές φασιστικής/εθνικιστικής έκφρασης, τα ακροδεξιά οπαδικά σύνολα τζιαι οι γκρούπες των (κοινοβουλευτικών τζιαι μη) νεοναζί.

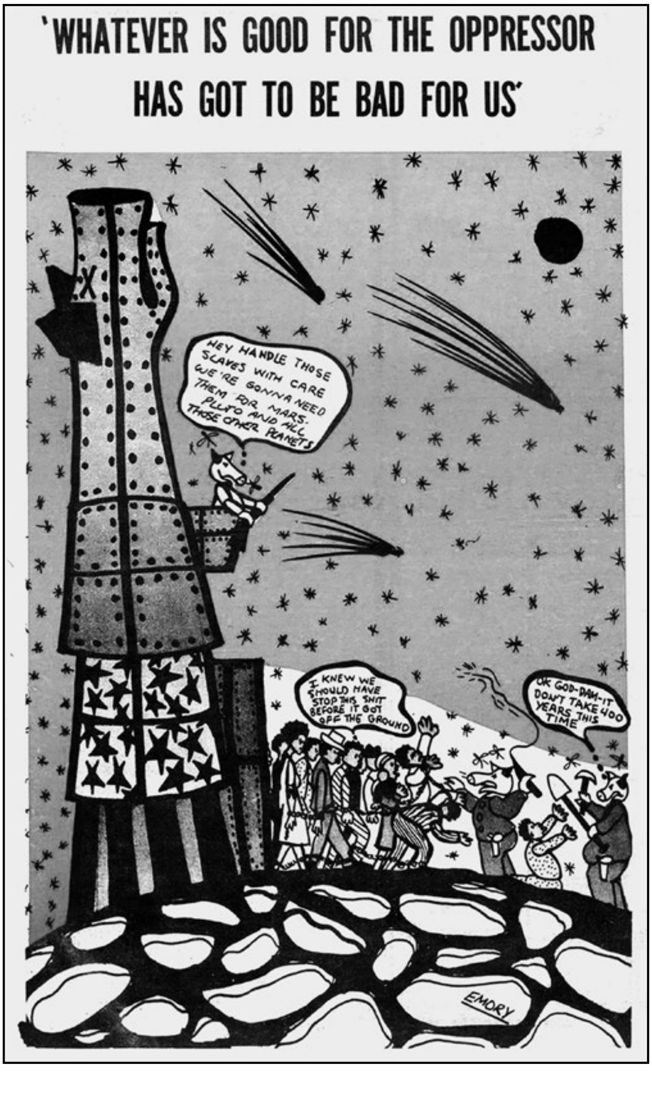
Η ατομική στάση πάνω στο ζήτημα του εμβολιασμού τζιαι η πολιτικοποίησή της αποκτά διαστάσεις ανόμοιες με πολλές άλλες χώρες. Στην Κύπρο είδαμε πολλά έντονα τη δημιουργία θκυο φαντασιακά ομοιόμορφων στρατοπέδων υπέρ τζιαι κατά των μέτρων, των εμβολίων, του safe-pass. Τούτο αναδεικνύει τζιαι το επίπεδο της πολιτικής συζήτησης στες μέρες μας, τζιαι τη δυσκολία παραγωγής σκέψης τζιαι λόγου που να μεν ταυτίζεται με καρικατούρες ψεκασμένου αντιεμβολιαστή ή αψέκαστου οπαδού του safepass. Τζιαι οι θκυο απόψεις εκφράζουνται σαν θρησκευτικό δόγμα, είτε με πίστη στην επιστήμη τζιαι την κυβέρνηση, είτε με πίστη σε ηγετίσκους διάφορων χρωμάτων. Το κράτος εννοείται διατηρεί τον ρόλο του ως διαρρυθμιστής της κοινωνικής ζωής τζιαι των κοινωνικών σχέσεων σε μια μόνιμα εμπόλεμη κατάσταση απέναντι σε έναν αόρατο εχθρό, αλλά τζιαι απέναντι σε έναν υποτιθέμενο ορατό: το αντιεμβολιαστικό κίνημα. Το κίνημα που εν ο πιο κατάλληλος «εχθρός», στα μέτρα της κυβέρνησης, υπό την ηγεσία του βαθέως κράτους της εκκλησίας μαζί με έκπτωτα κομμάτια του κράτους, του κεφαλαίου τζιαι των προσοδικών σχέσεων (βλέπε διαφθορά) σε κρίση.

Εν θα ιεραρχήσουμε τους τρόπους που υπάρχουν για να διαχειριστούμε την κατάσταση τζιαι εν θα δεχτούμε αποκλεισμούς με βάση το στάτους εμβολιασμού. Το σημαντικό για μας ένεν η επιλογή του να εμβολιαστείς ή όι, αλλά το τι μορφές διακυβέρνησης στήνουνται στην πλάτη τούτης της διαδικασίας, με την σιωπηλή (ή τζιαι πολλά ηχηρή) συγκατάθεση κομματιών της αριστεράς τζιαι της αντιεξουσίας. Μια παλιά αφίσα που εσχεδίασε ο Emory Douglas για λοαρκασμό των Μαύρων Πανθήρων έγραφε: «οτιδήποτε εν καλό για τον καταπιεστή εν κακό για μας». Εν τούτη τη συνείδηση του ταξικού συνόρου τζιαι των ψευτοδιαχωρισμών τζιαι ψευτοδιλημμάτων που παράγει, την ταξική συνείδηση, που πρέπει να ανακτήσουμε αν θέλουμε να καταλάβουμε τι γίνεται τζιαι να ξεκινήσουμε να οργανώσουμε τες αντιστάσεις μας στη νέα φάση διαχείρισης

της πανδημίας τζιαι του ταξικού πολέμου. Εμβολιασμένοι τζιαι ανεμβολίαστοι μαζί. Όπως πάντα όμως, η κρατική πειθώ (τζιαι τα μέτρα της) ένεν ούτε καθολική, ούτε άθραυστη. Οι μικρές στιγμές απειθαρχίας του καλοτζιαιρκού, κινηματικές ή μη, με τες underground hip-hop συναυλίες ή τες μαζώξεις σε παραλίες όπου κανένας εν θα ελέγξει το safepass σου, εννα βρουν νέους τρόπους έκφρασης μέσα στην καθημερινότητά μας.

[1] Την ώρα που ετοιμάζουμε το κείμενο για τύπωμα, φαίνεται πως οι έλεγχοι του safepass αναβαθμίζονται με υποχρεωτική χρήση app που επιχειρήσεις, ευκολύνοντας το δεύτερο επίπεδο ελέγχων της αστυνομίας...

[2] Gregoris Ioannou. *Authoritarianism masking incompetence? The case of the Republic of Cyprus*. Προσβάσιμο στο opendemocracy.net. Χρήσιμες επίσης οι καταγραφές του cyfootnotes.blogspot.com.

02 ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ & ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

Η παράδοση των καταπιεσμένων μας διδάσκει ότι η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» που ζούμε τώρα δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας. Πρέπει να κατορθώσουμε να συλλάβουμε την ιστορία έχοντας αυτή την επίγνωση. Τότε θα διαπιστώσουμε καθαρά ότι αποστολή μας είναι να δημιουργήσουμε μια πραγματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης και έτσι θα βελτιωθεί η θέση μας στον αγώνα κατά του φασισμού. Ένας λόγος που ο φασισμός έχει μια ευκαιρία είναι γιατί, στο όνομα της προόδου, αντιμετωπίζεται από τους αντιπάλους του σαν ιστορικό μέτρο. Η έκπληξη για το πως τα πράγματα που ζούμε είναι «ακόμα» και στον εικοστό αιώνα δυνατά, δεν είναι φιλοσοφική. Δεν είναι η απαρχή μιας γνώσης - εκτός κι αν πρόκειται για τη γνώση πως η αντίληψη της ιστορίας από την οποία κατάγεται δεν ευσταθεί.
- Walter Benjamin. Θέσεις για τη Φιλοσοφία της Ιστορίας, 1940

Η συγκρότηση ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης σημαίνει τη συγκρότηση ενός πολιτικά υβριδικού μορφώματος που καλείται να αντιμετωπίσει τες «έκτακτες συνθήκες» τζιαι να αποκαταστήσει την υπό απειλή καπιταλιστική κανονικότητα, ακόμα τζιαι εάν για τούτο τον σκοπό, χρειαστεί να άρει τη συνταγματική, καπιταλιστική «νομιμότητα». Ιστορικά, τούτη η διαδικασία συνδέεται με γεγονότα που θέτουν σε σοβαρό κίνδυνο την λεγόμενη «εθνική ασφάλεια» τζιαι το «δημόσιο συμφέρον» (πχ. πόλεμος, εμφύλιος, ένοπλη αντικαθεστωτική εξέγερση, φυσική καταστροφή). Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης ένεν κάτι καινούριο: εν κομμάτι της ιστορίας των καταπιεσμένων τζιαι της καταπίεσης της ίδιας. Σε πλανητική κλίμακα, ακολουθώντας την τροχιά της υγειονομικής κρίσης τζιαι τες έκτακτες ανάγκες που της έστρωσαν τον δρόμο φτάνουμε αργά ή γλήορα στες 11 Σεπτέμβρη 2001: το θεαματικό, πολεμικό, μέγα-γεγονός. Σε συνδυασμό με τες βόμβες στα μετρό του Λονδίνου τζιαι της Μαδρίτης το 2004 τζιαι το 2005, η πτώση των δίδυμων πύργων άλλαξε το τι σημαίνει πόλεμος, τι σημαίνει εχθρός τζιαι κυρίως τι σημαίνει ασφάλεια.

Ο τρομοκράτης, ο νέος τύπος εχθρού, εδιατυμπάνιζαν οι αντιτρομοκρατικές, ένεν σταθερός τζιαι προβλέψιμος όπως οι παλιού τύπου εχθροί προηγούμενων συρράξεων. Εν βρίσκεται κάπου μακριά, εν φορεί παραλλαγές - ζει ανάμεσά μας, στην πόλη μας, καπνίζει τα ίδια τσιάρα με μας. Τζιαι υπάρχει πάντα η πιθανότητα να χτυπήσει. Ένας σύντομος διάλογος στο τελευταίο James Bond περιγράφει γλαφυρά πώς αντιλαμβάνουνται οι αντιτρομοκρατικές (αλλά τζιαι οι κοινωνίες) τους εχθρούς: «παλιά μπορούσες να καλέσεις τον εχθρό για συνάντηση, να τον κοιτάξεις κατάματα... πλέον ο εχθρός αιωρείται στην ατμόσφαιρα». Οι νέου τύπου εχθροί εν ρευστοί, δυνητικοί, ένα πεδίο σχέσεων τζιαι πιθανοτήτων - ένα σύμπτωμα του αστικού πεδίου τζιαι των ίδιων των καπιταλιστικών συσχετισμών. Αντιμετωπίζουνται προληπτικά που το ίδιο το κράτος που τους καθορίζει ως (πιθανούς) εχθρούς, καθιστώντας την πόλη το νέο πεδίο μάχης, τον χώρο δράσης του στρατο-αστυνομικού συμπλέγματος τζιαι της

αντιτρομοκρατίας. Οι πιθανοί τρομοκράτες εν οι αόρατοι εχθροί πριν τον Αόρατο Εχθρό του covid-19. Τούτη η εννόηση του τρομοκράτη-εχθρού εσυνοδεύτηκε που μια σύγκλιση της δημόσιας ασφάλειας με τη στρατιωτική δράση, δημιουργώντας μια γκρίζα ζώνη ανάμεσα στην «υψηλής έντασης αστυνόμευση» τζιαι τον «χαμηλής έντασης πόλεμο»[1]. Μέσα σε τούτη τη συνθήκη, ο covid-19 εν ήταν η πρώτη ασθένεια που έσπειρε τον πανικό: SARS, γρίπη των χοίρων, γρίπη των πουλερικών, ebola αλλά τζιαι κρατικές τζιαι μηντιακές ανησυχίες για ασύμμετρο βιολογικό πόλεμο... Όπως είδαμε, οι πληθυσμοί ήταν ήδη εκπαιδευμένοι στην έννοια του αόρατου εχθρού, της ασύμμετρης απειλής. Ακόμα τζιαι στο επίπεδο της γλώσσας, ο covid-19 εν ένα πολεμικό γεγονός. Η διαχείριση της πανδημίας τζιαι η ανάδυση του αυταρχικού κράτους λοιπόν συνδέουνται με την εξέλιξη της κατάστασης έκτακτης ανάγκης (τζιαι των πτυχών της καπιταλιστικής εξέλιξης που εκφράζουνται μέσα που πολέμους τζιαι γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς) στες αρχές του 21ου αιώνα.

Για να καταλάβουμε τούτες τες εξελίξεις στην Κύπρο, πρώτα πρέπει να αντιληφθούμε ότι το κράτος της κυπριακής δημοκρατίας διαχειρίζεται μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης που το 1963, μετά το πραξικόπημα της ελληνοκυπριακής ηγεσίας του σε βάρος των τουρκοκυπρίων εταίρων της. Η απειλή του Αττίλα τζιαι η μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης τζιαι εθνικής ενότητας συνιστά μια βολική, για το κεφάλαιο, κατάσταση, αφού ούλλα μπορούν να μπουν κάτω που το χαλάκι της τουρκικής απειλής. Οι «παλιού τύπου» εχθροί του κράτους, σύμφωνα με όσα αναφέραμε πουπάνω, φυσικά εν η Τουρκία τζιαι το «ψευδοκράτος». Οι «νέου τύπου» εχθροί (πριν τον ιό) εν οι μετανάστες: ως πιθανοί τρομοκράτες του ISIS, ως πιθανοί εγκληματίες, ως αιτητές ασύλου που τρων δημόσιο χρήμα, ως ξένοι που κλέφκουν τες δουλειές των ντόπιων. Η διαχείριση του μεταναστευτικού βέβαια συνδέεται τζιαι μεσολαβείται που τον ανταγωνισμό με την Τουρκία, αφού ο χώρος της πράσινης γραμμής συνιστά σημείο συνάντησης εξωτερικής τζιαι μεταναστευτικής πολιτικής. Τον χειμώνα του '19, λλίους μήνες πριν το ξέσπασμα του covid-19 τζιαι τα lock-down, είδαμε το ελληνοκυπριακό κράτος να στέλλει μπάτσους τζιαι στρατό σε θεαματικά ρατσιστικές, «αντιτρομοκρατικές» περιπολίες στο κέντρο της Λευκωσίας. Τούτη ήταν η συμβολική τζιαι υλική επικύρωση των όσων λαλούμε για τον χώρο της πόλης σαν το νέο πεδίο μάχης, τζιαι το προοίμιο για την σκληρή, κατασταλτική διαχείριση της πανδημίας. Μια διαχείριση που σήμανε την μετατόπιση του «ύποπτου» που τα persons of interest των αντιτρομοκρατικών στο σύνολο των πιθανών φορέων του ιού, το σύνολο του πληθυσμού.

Το ελληνοκυπριακό καπιταλιστικό κράτος –τζιαι κάθε καπιταλιστικό κράτος– βασίζεται σε ένα κατ' εικόνα τζιαι καθ' ομοίωση σύνταγμα που προστατεύει (τζιαι ταυτόχρονα πηγάζει που) την καπιταλιστική σχέση. Σε περιόδους έκτακτης ανάγκης θωρούμε στη σύγκρουση μεταξύ τους την ξεκάθαρη προτεραιότητα της καπιταλιστικής κανονικότητας έναντι της νομιμότητας: την ανάγκη του να διασφαλιστεί η λειτουργία του καπιταλιστικού μοντέλου παραγωγής ακόμα τζιαι αν χρειαστεί να αμφισβητηθεί η συνταγματική τάξη. Τα όσα επεριγράψαμε στο πρώτο μέρος για τη διαχείριση της πανδημίας τζιαι τον κρατικό αυταρχισμό αποτελούν, ακριβώς, μιαν αναμενόμενη παρέκκλιση που τη νομιμότητα για χάρη της κανονικότητας, μέσα στο πλαίσιο του μόνιμου πολέμου ενάντια σε ορατούς τζιαι αόρατους εχθρούς. Μέσα σε τούτες τες συνθήκες, το κράτος, η κυρίαρχη πολιτική μορφή του κεφαλαίου, εν μπορεί παρά να λαμβάνει μια υβριδική, εν μέρει δημοκρατική τζιαι εν μέρει αυταρχική μορφή. Εάν όντως η αστική δημοκρατία τζιαι η μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης συνυπάρχουν, εν διότι οι κανόνες δικαίου ερμηνεύονται πάντα ελαστικά, με γνώμονα την εξασφάλιση της απρόσκοπτης λειτουργίας της καπιταλιστικής μηχανής, στον αιώνα τον άπαντα, τζιαι την έκβαση της ταξικής πάλης εις βάρος μας. Στο παλιό σύνθημα «ούτε φασισμός ούτε δημοκρατία» η εποχή μας φαίνεται να απαντά: «τζιαι φασισμός, τζιαι δημοκρατία».

---

[1] Φιλιππίδης Χ. *Μικροί πόλεμοι σε μεγάλες πόλεις*. Εκδόσεις των ξένων. Δες επίσης: antifa λευκosa. *Για την στρατιωτικοποίηση της Λευκωσίας*, περιοδικό antifa Tropikal #2

03 Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ & ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Όπως εξαναείπαμε, εν αντιλαμβανούμαστε την υγειονομική τζιαι την οικονομική κρίση σαν ανεξάρτητα φαινόμενα, αλλά μάλλον φαινόμενα σε αμφίδρομη σχέση. Εν ευρέως γνωστό ότι πλήθος ιογενών λοιμώξεων, όπως τζιαι η λοίμωξη που προκαλείται που τον κορωνοϊό SARS-CoV-2, εν αποτέλεσμα του ιστορικού κύκλου της εξημέρωσης των ζώων που τους ανθρώπους τζιαι κατ'επέκταση του καπιταλιστικού μοντέλου παραγωγής[1]. Επίσης, εν ξεκάθαρο που την ιστορία του καπιταλισμού ότι οι οικονομικές κρίσεις έννεν τυχαία γεγονότα, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι της καπιταλιστικής εξέλιξης. Οι οικονομικές κρίσεις πηγάζουν που τες δομικές αντιφάσεις του καπιταλισμού, που το γεγονός ότι για χάρη του κέρδους παράγουμε παραπάνω απ' ότι μπορεί να καταναλωθεί.

Τα εμπορεύματα στον καπιταλισμό εν παράγουνται με γνώμονα την αξία χρήσης αλλά την ανταλλακτική αξία. Δηλαδή, η προτεραιότητα της παραγωγής ένεν η κάλυψη κοινωνικών αναγκών αλλά η άντληση κέρδους. Η ανάπτυξη της παραγωγής ένεν αποτέλεσμα των ανθρώπινων αναγκών, αλλά του ανταγωνισμού μεταξύ των καπιταλιστών που απαιτεί την διαρκή αύξηση του κεφαλαίου τους, τζιαι της δυνατότητας του καπιταλισμού να απορροφά τους κραδασμούς που προκαλούν οι κρίσεις τζιαι οι αγώνες μας. Σκοπός των κοινωνικών σχέσεων του κεφαλαίου τζιαι της εργασίας μας εν το κέρδος, που μεταφράζεται σε αέναη συσσώρευση κεφαλαίου τζιαι αναπαραγωγή της καπιταλιστικής ταξικής εξουσίας. Άμεσος στόχος των ατομικών καπιταλιστών εν να αυξήσουν την παραγωγικότητα τζιαι την αποδοτικότητα μηχανών τζιαι εργατών σε σχέση με τους πόρους που χρησιμοποιήθηκαν ώστε να πετύχουν ψηλότερα ποσοστά κέρδους. Σε τούτο το πλαίσιο, η τεχνολογία εν μια συγκεκριμένη σχέση με την φύση, ρευστή τζιαι δυναμική, με συγκεκριμένη κατεύθυνση μέσα στον υφιστάμενο κόσμο, η οποία αποκαλύπτει τον τρόπο με τον οποίο παράγουνται τζιαι αναπαράγουνται οι κοινωνικές/παραγωγικές σχέσεις τζιαι οι πνευματικές αναπαραστάσεις που πηγάζουν που τούτες.

Στον εικοστό αιώνα είδαμε θκυο κεντρικές τάσεις της καπιταλιστικής εξέλιξης. Η πρώτη εν η ανάπτυξη της νεκρής εργασίας (κεφάλαιο) στο μέγιστο δυνατό τζιαι η μείωση της ζωντανής εργασίας (εργάτες/τριες) στο ελάχιστο, μέσω της χρήσης νέων μηχανών στα εργοστάσια τζιαι όι μόνο. Η δεύτερη εν η εξάπλωση του ελέγχου που το εργοστάσιο σε ολόκληρο το κοινωνικό πεδίο. Ας τες εξετάσουμε ξεχωριστά:

1) Η τεχνολογική αναδιάρθρωση εν η χρήση μηχανών για να αλλάξουν οι όροι τζιαι οι τρόποι εργασίας. Τον 19ο τζιαι 20ο αιώνα για παράδειγμα η έλευση των μηχανών στα εργοστάσια σήμανε την εξαφάνιση των εξειδικευμένων τεχνιτών που είχαν έλεγχο πάνω στην παραγωγή τζιαι την εμφάνιση

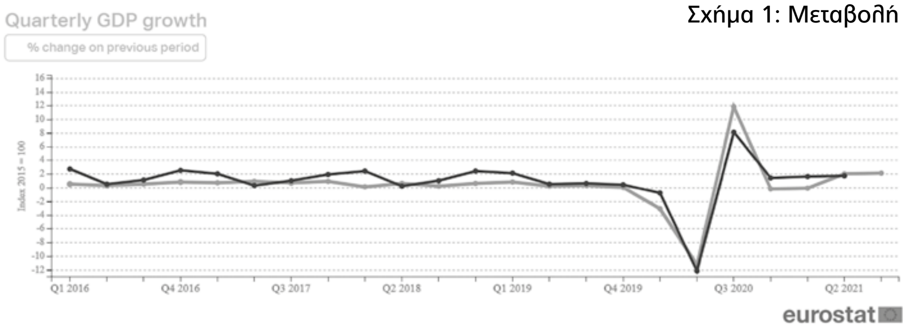
του εργάτη-μάζα της αλυσίδας παραγωγής υπό τον έλεγχο των αφεντικών τζιαι των επιστατών. Οι μηχανές βέβαια εν μπορούν να αντικαταστήσουν πλήρως τες εργάτριες, αφού εν η εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας που παράγει το κέρδος. Η διαδικασία που περιγράφουμε εν επώδυνη συχνά: συντελείται μέσα που κρίσεις, συγκρούσεις, πολέμους, αναδιαρθρώσεις κτλ. Στην τεχνολογική ανανέωση εν συμμετέχουν μόνο οι ιδιώτες καπιταλιστές αλλά τζιαι το κράτος που αναλαμβάνει μεγάλο μέρος της έρευνας τζιαι ανάπτυξης νέων τεχνολογιών για στρατιωτικούς τζιαι αστυνομικούς σκοπούς, αλλά τζιαι για σκοπούς οργάνωσης της διοίκησης του κράτους, του χρηματοπιστωτικού συστήματος, της αγοράς τζιαι της αναπαραγωγής της εργασιακής δύναμης. Σε γενικές γραμμές, οι νέες τεχνόλογίες τζιαι οι νέες μηχανές αποσκοπούν (τζιαι) στη μείωση του εργατικού ελέγχου στην παραγωγή αλλά τζιαι την καλύττερη επιτήρηση της.

2) Παράλληλα, βλέπουμε μέσα στον 20ο αιώνα την διεύρυνση του καπιταλιστικού ελέγχου σε ολόκληρο το κοινωνικό πεδίο, τζιαι όι μόνο στο εργοστάσιο τζιαι την παραγωγή. Η μαζική παραγωγή που επέτρεπε η χρήση μηχανών μέσα στα εργοστάσια έφερε μαζί της την ανάγκη για μαζική κατανάλωση. Τα προϊόντα εν επαράγουνταν πλέον για να αγοραστούν που άλλους καπιταλιστές αλλά που το σύνολο της ταξικής πυραμίδας, γεννώντας την αναγκαιότητα να αναδιοργανωθεί ο κόσμος έτσι ώστε να γίνει εφικτή η μαζική κατανάλωση, προϋπόθεση για την κερδοφορία της μαζικής παραγωγής. Ο νέος κόσμος ονομάστηκε που κάποιες «κοινωνικό εργοστάσιο», υπονοώντας ότι τζείνο που εσηματοδοτούσε πριν το εργοστάσιο, ο χώρος εργασίας ως ο κατ’εξοχήν χώρος της καπιταλιστικής εξουσίας, πλέον βρίσκεται παντού με την μαζική κατανάλωση. Τούτη η διαδικασία εν δεμένη με το κράτος πρόνοιας που αναδύθηκε στα μέσα του προηγούμενου αιώνα: τα δημόσια νοσοκομεία, τα σχολεία, την οργάνωση του κράτους όπως την ξέρουμε. Η δημόσια υγεία τζιαι η εκπαίδευση εν ήταν μόνο αποτέλεσμα διεκδικήσεων αλλά τζιαι εργαλεία βοηθητικά τζιαι στην παραγωγή τζιαι στον έλεγχο των εργατριών. Τα σχολεία τζιαι τα νοσοκομεία επαρείχαν την αναγκαία κατάρτιση τζιαι εδιατηρούσαν ένα ικανοποιητικό επίπεδο υγείας, ώστε η αλυσίδα παραγωγής να έσσιει εργάτες τζιαι εργάτριες υγιείς τζιαι με τες απαραίτητες γνώσεις. Κάτω που το νεοφιλελεύθερο μοντέλο, παράλληλα με την διεύρυνση του ελέγχου, είδαμε τζιαι την απόπειρα απόσυρσης κράτους τζιαι κεφαλαίου που τες προηγούμενες δεσμεύσεις τους στο κράτος πρόνοιας με ιδιωτικοποιήσεις, μειώσεις χρηματοδότησης κοινωνικών παροχών, απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, ελαστικοποίηση της εργασίας.

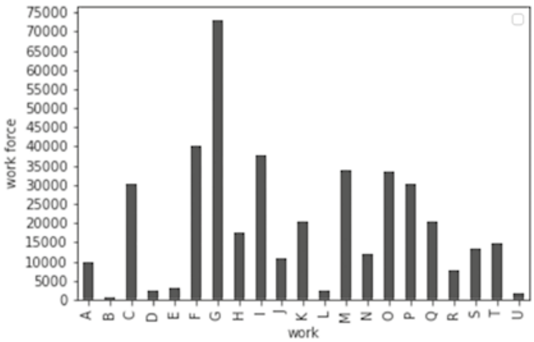
Αναλύοντας τούτες τες θκυο τάσεις της καπιταλιστικής εξέλιξης, μπορούμε να φκάλουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα. Η αναδιάρθρωση που ανταποκρίνεται στην υγειονομική τζιαι οικονομική κρίση που βιώνουμε έσσιει να κάμει τζιαι με την εισαγωγή νέων τεχνολογιών, τζιαι με τον ανθρώπινο παράγοντα τζιαι την επέκταση του ελέγχου πάνω του. Η σημερινή αναδιάρθρωση βασίζεται στες έξυπνες τεχνολογίες που αναπτύχθηκαν τα τελευταία χρόνια, τες πλατφόρμες παροχής υπηρεσιών, αλλά τζιαι τες αλλαγές στους τρόπους μς τους οποίους δουλεύκουμε τζιαι καταναλώνουμε. Στο πεδίο της εργασίας μας τούτο σημαίνει αυξημένη ανάγκη για ψηφιακές γνώσεις, χρήση υπολογιστών τζιαι software. Στο πεδίο της κατανάλωσης σημαίνει άνοδος των πλατφόρμων υπηρεσιών συχνά σε αντιδιαστολή με τα συμφέροντα ανταγωνιστών τους, όπως η δραστηριότητα στον κλάδο της εστίασης, όπου το delivery μεσουρανεί σε αντίθεση με το παραδοσιακό εστιατόριο.

Εστιάζοντας τώρα στο κυπριακό παράδειγμα, η παρακάτω απεικόνιση της μεταβολής του πραγματικού ελληνοκυπριακού ΑΕΠ [Σχήμα 1] εν ως έναν βαθμό ενδεικτική για την μακροοικονομική εξέλιξη της ντόπιας οικονομίας τα τελευταία χρόνια.

Σχήμα 1: Μεταβολή ΑΕΠ

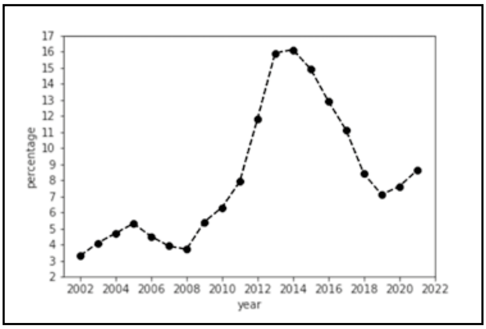

Σχήμα 2: Εργαζόμενοι ανά κλάδο

A: Γεωργία
B: Ορυχεία
C: Μεταποίηση
D: Παροχή ρεύματος
E: Παροχή νερού
F: Κατασκευές
G: Εμπόριο
H: Μεταφορές
I: Εστίαση/ξενοδοχεία
J: Ενημέρωση
K: Χρηματοπιστωτικά
L: Ακίνητα
M: Τεχνικά/επιστημονικά
N: Διοικητικά
O: Δημόσιο/άμυνα
P: Εκπαίδευση
Q: Υγεία/μέριμνα
R: Τέχνες/ψυχαγωγία
S: Άλλες υπηρεσίες
T: Νοικοκυριά
U: Ετερόδικοι Οργανισμοί

Περιγράφουμε εν συντομία, μια ανατομία του ελληνοκυπριακού οικονομικού, παραγωγικού μοντέλου, με βάση στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας του 2019: με μέσο όρο έτους περίπου 420,000 εργαζομένους, οι οποίοι αποτελούν το 63% του συνόλου του πληθυσμού άνω των 15 ετών, το 17.5% εργάστηκε στο εμπόριο τζιαι την επισκευή μηχανοκίνητων οχημάτων, το 9.6% στες κατασκευές, το 9% στες υπηρεσίες παροχής καταλύματος τζιαι εστίασης, το 8.1% σε επαγγελματικές, επιστημονικές τζιαι τεχνικές δραστηριότητες, το 8.1% στην δημόσια διοίκηση, άμυνα τζιαι υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση, το 7.3% στην εκπαίδευση, το 7.3% στη μεταποίηση, το 4.9% στες χρηματοπιστωτικές τζιαι ασφαλιστικές δραστηριότητες τζιαι το 4.9% σε δραστηριότητες σχετικές με την ανθρώπινη υγεία τζιαι την κοινωνική μέριμνα. Οι υπόλοιποι κλάδοι που παραλήφθηκαν φαίνουνται στο σχήμα 2. Που το σύνολο των εργαζομένων, το 13.7% ήταν αυτοαπασχολούμενοι, ενώ το 86.3% ήταν υπάλληλοι. Η επιβράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης του ΑΕΠ οφείλεται στους τομείς που πλήττονται που την τωρινή κρίση, δηλαδή της τουριστικής βιομηχανίας, της μεταποίησης, των κατασκευών, των μεταφορών, της αποθήκευσης τζιαι της επικοινωνίας, στο χονδρικό και λιανικό εμπόριο, την επισκευή μηχανοκίνητων οχημάτων, των τεχνών, της διασκέδασης τζιαι άλλων δραστηριοτήτων παροχής υπηρεσιών. Σύμφωνα με την στατιστική υπηρεσία, πάνω που το 40% των εργαζομένων απασχολείται στους προαναφερθέντες τομείς, ποσοστό διόλου αμελητέο. Η πλειοψηφία των εργαζομένων, επίσης, εργάζεται σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις[2], τζιαι η σύνθεση των χώρων εργασίας αποτελείται σε μεγάλο βαθμό που χιλιάδες εταιρείες με κάτω που 10 άτομα προσωπικό. Επίσης, σύμφωνα με ευρωπαϊκή έκθεση του 2017 τζιαι στοιχεία του 2015[3], η Κύπρος ήταν που τες χώρες που επεδείκνυαν πολλά χαμηλή ευελιξία όσον αφορά τον χώρο τζιαι τον χρόνο εργασίας, κάτι που μεταφράζεται στην έλλειψη ελέγχου των εργαζομένων πάνω στο που τζιαι πότε εννα δουλέψουν. Συγκεκριμένα οι εργαζόμενες στην Κύπρο ήταν δεύτερες που το τέλος όσον αφορά το να μπορούν να επιλέξουν οι ίδιες τες ώρες εργασίας

Σχήμα 3: Ποσοστό ανεργίας

τους. Να σημειώσουμε ότι τούτες οι εκθέσεις εστιάζουν στα θετικά (για τα αφεντικά) της τηλε-εργασίας πριν την μαζική επιβολή της μέσα στα lockdown.

Ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνοκυπριακής οικονομίας που εν φαίνεται στα στατιστικά πιο πάνω εν οι άνεργοι/ες. Η εξέλιξη της ανεργίας στην νότια Κύπρο φαίνεται στο σχήμα 3. Η κρίση του '13 εκτόξευσε το ποσοστό των ανέργων στο 16.1% το 2014. Που το 2019 εν ξεκάθαρη η ανοδική πορεία που πιάννει η ανεργία λόγω της λεγόμενης «κρίσης του κορωνοϊού», φτάννοντας το πρώτο εξάμηνο του 2021 το 8.6% . Εν χρειάζεται να περιγράψουμε τες οικονομικές τζιαι ψυχολογικές δυσκολίες της ανεργίας δαμέ, αξίζει όμως να αναφέρουμε κάποιες που τες επιπτώσεις τους αλλά τζιαι κάποιες συνθήκες που εν συζηθκιούνται. Αρχικά, η ανεργία σαν καθόλου-εργασία εν η μια άκρη ενός φάσματος, με το εξαντλητικό ωράριο τζιαι τες πολλαπλές δουλειές στην άλλη άκρη. Πολλοί/ες που καταλογίζουνται ως άνεργες/οι στα επίσημα στατιστικά στην πραγματικότητα δουλεύκουν μαύρα ή περιστασιακά. Η ανεργία, ιδιαίτερα στα πιο νέα άτομα, νομιμοποιεί τζιαι τες μαύρες/περιστασιακές δουλειές σαν επιλογή, αλλά τζιαι υποτιμητικές συνθήκες εργασίας αφού με κάποιον τρόπο πρέπει να καλυφτούν οι ανάγκες μας. Η σκληρή αντίθεση μεταξύ 40ωρου ωραρίου τζιαι ανεργίας εγείρει πολλά ερωτήματα για τον κοινωνικό καταμερισμό του χρόνου εργασίας με βάση τα δικά μας, εργατικά, συμφέροντα, αφού καμιά επιλογή ένεν ικανοποιητική για τες δικές μας ανάγκες τζιαι επιθυμίες. Οι 40 ώρες εν πολλές αλλά καλύπτουν τες υλικές ανάγκες μας, οι περιστασιακές (ή καθόλου) δουλειές σίουρα εν καλύπτουν τες ανάγκες μας... Θέλουμε να δουλεύκουμε όσο πιο λλίο γίνεται, με όσα πιο πολλά λεφτά τζιαι προνόμια γίνεται, τούτο εν το συμφέρον μας. Τζιαι τούτα εν ζητήματα που θεωρούμε σημαντικό να ξεκινήσουν να συζηθκιούνται που το κίνημα. Επιστρέφοντας τωρά στην κρατική διαχείριση, βλέπουμε πως οι άνεργοι αντιμετωπίζονται σαν μια στρατιά πιθανόν-εργαζόμενων, τζιαι η παρουσία τους υπενθυμίζει σε όσες δουλεύκουν ότι άσχετα με το πόσο κακές εν οι συνθήκες στη δουλειά, υπάρχουν τζιαι σσιειρόττερα.

Το επίδομα ανεργίας (για όσες το δικαιούνται) προσφέρει ένα μίνιμουμ επίπεδο επιβίωσης για τη ρεζέρβα εργατικού δυναμικού της ανεργίας. Παρόμοιας αντιμετώπισης έτυχαν όμως τζιάλλα κομμάθκια της εργατικής τάξης κατά τη διάρκεια των lockdown, αφού η κρατική διαχείριση των επιδομάτων (μέχρι 60% των ακαθάριστων απολαβών τους, με μέγιστο τα €1.214 σε μηνιαία βάση τζιαι ελάχιστο τα €360) επροσπαθούσε να διατηρήσει ένα μίνιμουμ οικονομικό τζιαι ψυχολογικό επίπεδο των πιθανόν-εργαζόμενων. Σε τούτες τες κινήσεις αντιλαμβανούμαστε βιαστικές, σπασμωδικές αντιδράσεις του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου, που παρόλα αυτά φανερώνουν τες γενικότερες τάσεις του. Θέλουμε να επικεντρωθούμε σε τρεις. Πρώτον, η προσπάθεια να εξυπηρετηθούν κομμάθκια του κεφαλαίου με σειρά προτεραιότητας ανάλογα της συμβολικής τζιαι υλικής τους θέσης στην ντόπια οικονομία, ακόμα τζιαι αν τούτο γίνεται σε βάρος άλλων, βλέπε τα έκτακτα σχέδια του περασμένου καλοτζιαιρκού για τη στήριξη των επιχειρήσεων, τη βοήθεια σε ξενοδόχους τζιαι την ευρύτερη τουριστική βιομηχανία. Δεύτερον, να αμβλυθούν όσο το δυνατό οι συνέπειες της κρίσης στο σύνολο της οικονομίας, διώντας στα αφεντικά την ευκαιρία να αντεπεξέλθουν στες νέες ανάγκες (τζιαι να συντονιστούν με τες νέες δυνατότητες) του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Τρίτον, σε συνδυασμό με το δεύτερο οι επιπτώσεις της κρίσης να διοχετευθούν όσο το δυνατό στην εργατική

τάξη, με την ένταση της εκμετάλλευσής μας, τζιαι τον «εμπλουτισμό» της εργασιακής εμπειρίας με στοιχεία επισφάλειας τζιαι κρατικού πατερναλισμού. Τούτες οι κινήσεις σχετίζουνται άμεσα με την ιστορική πορεία τζιαι τη σημερινή διάρθρωση του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, που θεωρούμε πως υστερεί (σε σχέση με τους παγκόσμιους συσχετισμούς) σε διάφορους τομείς όπως η χρήση τεχνολογίας τζιαι ψηφιακών μέσων. Συγκεκριμένα όμως θεωρούμε πως υστερεί στον τρόπο οργάνωσης, στα δίκτυα σχέσεων, στες αντιλήψεις τζιαι τες δυνατότητές του.

Η αείμνηστη φράση "This is Cyprus" περιέγραφε τη συνθήκη όπου το ποιον γνωρίζεις τζιαι το πόσο καλά τον γνωρίζεις επηρεάζει άμεσα την πρόσβαση σου σε θέσεις εργασίας, διευκολύνσεις που τον κρατικό μηχανισμό, ή άλλου είδους οφέλη. Τούτη η κατάσταση, που ονομάζουμε προσοδισμό (ή αλλιώς διαφθορά), περιγράφει μια οργάνωση των καπιταλιστικών σχέσεων τζιαι του κρατικού μηχανισμού στην οποία τα δίκτυα σχέσεων εν ιδιαίτερα σημαντικά. Οι οικογενειακές επιχειρήσεις, η άπειρη γραφειοκρατία, η περίπλοκη ιεραρχία, οι διορισμοί ποδά τζιαι ποτζιεί, τα ψηλά πόστα στο δημόσιο που παραμένουν σταθερά ανεξαρτήτως κυβέρνησης εν ούλλα κομμάτια του ίδιου παζλ. Σε συνδυασμό με τα όσα αναφέραμε για τα μεγέθη επιχειρήσεων, αλλά τζιαι τον χωροχρόνο εργασίας, η παραδοσιακή οργάνωση του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού μοιάζει απαρχαιωμενη για τα δεδομένα του 21ου αιώνα. Τούτη η διαπίστωση επικυρώνεται που τες ευρωπαϊκές (αλλά τζιαι κάποιες κυπριακές) εκθέσεις για το μέλλον της εργασίας[4], όπου το ιδανικό μοντέλο του 21ου αιώνα εν ψηφιοποιημένο, οικολογικό, ευέλικτο. Παράλληλα, αντιλαμβανούμαστε ότι τούτη η σύγκρουση ανάμεσα σε διαφορετικές εκφράσεις της καπταλιστικής οργανωτικής διάρθρωσης λαμβάνει χώρα σε διάφορα επίπεδα. Ένα που αναφέραμε ήδη εν οι πλατφόρμες delivery τζιαι ο παραδοσιακός κλάδος της εστίασης, ή το ξενοδοχειακό κεφάλαιο τζιαι οι βραχυπρόθεσμες ενοικιάσεις τύπου airbnb. Ένα άλλο εν οι εταιρείες με ξεκάθαρη ιεραρχική δομή τζιαι οι start-ups όπου οι ρόλοι εν πιο θολοί. Ένα τέταρτο εν οι εταιρείες τζιαι οι κλάδοι που κόμα βασίζουνται σε γραφειοκρατικές αιτήσεις, χαρτούρα, φωτοτυπίες τζιαι φαξ (τζιαι η μετάβαση στην τηλε-εργασία εν μέσω lockdown ήταν δύσκολη) έναντι των ήδη ψηφιοποιημένων χώρων εργασίας (όπου η μετάβαση στην τηλε-εργασία ήταν αρκετά ευκολότερη). Τούτη η μετάβαση σε νέες μορφές οργάνωσης γίνεται πάνω στες δικές μας πλάτες, αφού βιώνουμε άμεσα το πως οι συνθήκες εργασίας μας δυσχεραίνουν. Πέρα που τες εμπειρικές διαπιστώσεις τζιαι την μείωση του ωραρίου ή του μισθού μας, ένδειξη αποτελεί το ότι τα παράπονα που υποβλήθηκαν στο Τμήμα Εργασιακών Σχέσεων (ΤΕΣ) εσημείωσαν 31% αύξηση το 2020, ενώ επραγματοποιήθηκαν πέραν των 80,093 τηλεφωνημάτων στο ΤΕΣ που εργαζόμενους για εργασιακά ζητήματα, έναντι 68.428 του 2019[5].

Η τηλε-εργασία σαν διαδικασία έσσιει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Μελετώντας την εκμετάλλευση της εργασίας μεταναστριών οικιακών εργατριών, είδαμε πως το σπίτι μπορεί να γίνει ένας ασφυκτικός χώρος εργασίας, αφού εν δύσκολο να πραγματοποιηθούν ελέγχοι σχετικά με τα ωράρια τζιαι τες συνθήκες. Για τες γυναίκες, το σπίτι πάντα ήταν ο χώρος εργασίας της κοινωνικής αναπαραγωγής[6], πότε έμμισθος (μετανάστριες) πότε άμισθος (νοικοκυρές). Στο σπίτι λαμβάνει χώρα η δουλειά της φροντίδας απαραίτητη για να συντηρηθεί το εργατικό δυναμικό σε αξιόλογη φυσική τζιαι ψυχολογική κατάσταση έτσι ώστε να συνεχίσει να εργάζεται[7]. Για τους υπόλοιπους εργάτες τζιαι εργάτριες, οι αρχές της τηλε-εργασίας όπως την εβιώσαμε μέσα στο lockdown, ανιχνεύονται μέσα στο φαινόμενο της επισφαλούς εργασίας, τζιαι συγκεκριμένα του freelancing (ελεύθεροι επαγγελματίες). Η διαπίστωση ότι εν πιο εύκολο να πληρώνεις κάποιον για συγκεκριμένες εργασίες όποτε χρειαστούν αντί να τον έσσιεις στο έμμισθο προσωπικά (όπου πιερώνεις τζιαι μισθό τζιαι πάγια έξοδα όπως ενοίκιο, θέρμανση, ρεύμα κτλ)

να βαρά μούγιες εν η αρχή που εξηγά το γιατί τα αφεντικά εσπρώχναν συγκεκριμένες δουλειές τζιαι κλάδους προς τούτη την κατεύθυνση. Φυσικά, για τες εργαζόμενες έσσιει τζιαι μια πτυχή ελέγχου στο ωράριο, αφού ιδιαίτερα σε προηγούμενες δεκαετίες η συνειδητή επιλογή της επισφάλειας ήταν ένας τρόπος να αποφύγεις τη ρουτίνα άλλων δουλειών. Η τηλε-εργασία μέσα στην πανδημία όμως αφορούσε έμμισθο προσωπικό, τζιαι ήταν μια επιλογή που α) εμείωσε τον έμμεσο μισθό αφού έπρεπε οι εργάτες να καλύπτουν τα πάγια έξοδα θέρμανσης τζιαι ρεύματος που αντιστοιχούν στη δουλειά τους μόνοι τους, β) εξεχείλωσε το ωράριο αφού λόγω του lockdown έπαιζε η απαίτηση να τελειώσει η όποια δουλειά ανεξαρτήτως ώρας, τζιαι γ) φυσικά άνοιξε την πόρτα σε νέες αρνήσεις τζιαι προσπάθειες αυτοκαθορισμού τζιαι ελέγχου πάνω στους ρυθμούς της εργασίας για τες εργάτριες. Στην ουσία η τηλε-εργασία εν ένας εμπλουτισμός των μόνιμων θέσεων εργασίας με στοιχεία της επισφαλούς εργασίας, τζιαι εν κάτι που σε καμία περίπτωση εν πιστεύκουμε πως ετέλειωσε μαζί με τα lockdown. Σύμφωνα με έκθεση του Eurofund τζιαι της JCR, κάπου μεταξύ 25% τζιαι 40% των εργαζόμενων στην ΕΕ που κάμνουν δουλειές οι οποίες εν χρειάζουνται φυσική παρουσία, εξεκίνησαν να τηλε-εργάζονται σε μόνιμη βάση[8].

Παράλληλα, μέσα σε τούτη την συγκυρία, βλέπουμε τζιαι τον πληθωρισμό να έσσιει αύξουσα πορεία, επηρεάζοντας την ανταλλακτική αξία του χρήματος, άρα τζιαι το πόσο «αξίζει» ο μισθός μας. Έχουμε μιαν αύξηση τιμών σε βασικές ανάγκες όπως τρόφιμα τζιαι ρεύμα που όπως φαίνεται εν να ενταθεί περαιτέρω το επόμενο διάστημα[9]. Τούτο συμβαίνει για λόγους που εν θα συζητήσουμε δαμέ, αλλά έσσιει σημασία να σημειώσουμε πως σχετίζουνται με την τρέχουσα καπιταλιστική κρίση τζιαι την τιμή των καυσίμων, τζιαι όι μόνο με την πανδημία, έτσι γενικά[10]. Βέβαια, αφού η αύξηση των τιμών εν σημαίνει τζιαι αντίστοιχη αύξηση του άμεσου μισθού[11], η «αξία» του μισθού μας, το πόσα μπορούμε να αγοράσουμε με τζιείνον δηλαδή, μειώνεται. Όπως είδαμε το προηγούμενο διάστημα, τα αφεντικά με πρόσχημα την πανδήμια, ενεν διατεθειμένα να προχωρήσουν σε αυξήσεις μισθών[12]. Όπως τονίζουν επανειλημμένα, οι επιχειρήσεις εδέχτηκαν μεγάλη ζημιά τζιαι μεταθέτουν όποια συζήτηση περί αυξήσεων μισθών για κάποιον μελλοντικό χρόνο. Συμπληρώνουν το επιχείρημα τους με το να μας λαλούν ότι εν τζιαι προς συμφέρον των εργαζομένων τούτο(!), διότι εν θα κινδυνεύσουν οι θέσεις εργασίας τους. Φυσική συνέπεια των πιο πάνω εν το να επωμιστεί το βάρος η εργατική τάξη, κάτι που συνδέεται άμεσα με την εξάπλωση των επισφαλών συνθηκών εργασίας. Επομένως θωρούμε μια επίθεση ευρείας κλίμακας, στον έμμεσο μισθό της εργατικής τάξης τζιαι συνεπώς της ικανοποίησης των αναγκών μας, που εκτείνεται που την τηλε-εργασία τζιαι φτάνει στην αναντιστοιχία αυξήσεων τιμών τζιαι μισθών. Η όποια «ανάκαμψη» αναφέρεται που το πολιτικό προσωπικό των αφεντικών προϋποθέτει την εντεινόμενη εκμετάλλευσή μας.

Για την ανάκαμψη μετά την κρίση τζιαι την πανδημία, ανακοινώθηκε το πρόγραμμα NextGenerationEU που την ΕΕ, τζιαι στα πλαίσιά του το σχέδιο «Κύπρος - το αύριο: σχέδιο ανάκαμψης και ανθεκτικότητας», που την κυπριακή δημοκρατία. Το NextGenerationEU δηλώνει ξεκάθαρα ότι πρόκειται για μια επένδυση 807 δισ. για να γίνει η Ευρώπη πιο πράσινη, πιο υγιής τζιαι πιο ψηφιακή. Στα πλαίσια του σχεδίου ανάκαμψης και ανθεκτικότητας η Κύπρος εκταμίευσε ήδη τον Σεπτέμβρη 157 εκ. ευρώ που το ευρωπαϊκό ταμείο. Το ελληνοκυπριακό κράτος αναμένετε να λάβει συνολικά 1.2δισ., εκ των οποίων 1δισ. σε επιχορηγήσεις τζιαι 200εκ. ευρώ σε δάνεια. Παράλληλα, στους στόχος του σχεδίου «Κύπρος - το αύριο» εν τζιαι η προσέλκυση εταιριών υψηλής τεχνολογίας, η οποία εννα γίνει μέσω ενος νέου καθεστώτος που έννα προσφέρει φορολογικά κίνητρα, ταχείες διαδικασίες δανειοδότησης, όπως τζιαι την διευκόλυνση τζιαι πρόσληψη εργαζομένων. Το γεγονός ότι κομμάτι του προγράμματος εν τζιαι η εισαγωγή υπηκόων τρίτων χωρών

ειδικευμένων στον τομέα της πληροφόρησης τζιαι των επικοινωνιών σε αντιδιαστολή με την σκλήρυνση της μεταναστευτικής πολιτικής εν μέσω πανδημίας εν ιδιαίτερα ενδιαφέρον[13]. Φυσικά εν αμφισβητείται η συνθήκη όπου οι αιτητές ασύλου ασχέτως ειδίκευσης προορίζονται μόνο για συγκεκριμένες, κακοπληρωμένες δουλειές. Τούτη η αναδιάρθρωση έννεν αποκλειστικά συνέπεια του κορωνοϊού αφού ήδη που πρίν το 2019 εγίνουνταν ανοικτά σχέδια για την βιομηχανική μεταρρύθμιση της Κύπρου, αλλά μάλλον ο κορωνοϊός ήταν η αφορμή για την επιτάχυνση τούτης της διαδικασίας. Ο Λακκοτρύπης, υπουργός εμπορίου, βιομηχανίας τζιαι τουρισμού στην εισαγωγή της έκθεσης «Η Νεα Βιομηχανική Πολιτική της Κύπρου 2019-2030»[14], γράφει: «…να δημιουργήσουμε το κατάλληλο περιβάλλον που θα επιτρέψει την αναγέννηση της βιομηχανίας μας, με όλα τα θετικά συνεπακόλουθα όπως αύξηση της παραγωγής και των εξαγωγών, τεχνολογική αναβάθμιση, δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, ανάπτυξη της καινοτομίας, κλπ. … Η ευρωπαϊκή αυτή στρατηγική, εστιάζοντας στην ενιαία αγορά, στον ψηφιακό μετασχηματισμό, στην κυκλική οικονομία και στην οικονομία χαμηλών εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα, στη βιομηχανική καινοτομία, στις επενδύσεις και στην εξωστρέφεια, αποσκοπεί σε αύξηση της συμμετοχής της βιομηχανίας στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν της ΕΕ, σε 20% έως το 2020.»

Η ιστορία του 20ού αιώνα διδάσκει μας πως ο παραδοσιακός τρόπος επίλυσης οικονομικών κρίσεων ήταν ο πόλεμος: η καταστροφή προϊόντων τζιαι εργατικής δύναμης που στρώνει τον δρόμο της ανοικοδόμησης. Σήμερα είμαστε τάχα σε «πόλεμο» με τον αόρατο εχθρό, αλλά είμαστε τζιαι στη μέση ταξικών τζιαι γεωπολιτικών συγκρούσεων. Οι πόλεμοι σήμερα εν στοιβάζουν πτώματα όπως τα πεδία μαχών του Β' παγκοσμίου, βέβαια, αλλά εκφράζουνται μέσα που γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς, διακρατικές συμφωνίες, επίδειξη ισχύος τζιαι ενίοτε περιορισμένες ένοπλες συρράξεις.

Σήμερα, η προετοιμασία για πόλεμο **είναι** ο πόλεμος. Οι ανακατατάξεις τζιαι οι τριβές στους παγκόσμιους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς, όπως η κρίση μεταξύ Γαλλίας τζιαι ΗΠΑ για το συμβόλαιο πολεμικών υποβρύχιων για την Αυστραλία θεωρούμε εν κομμάτι της κρίσης που περιγράφουμε[15]. Σε τοπικό επίπεδο, ο πόλεμος της εποχής μας, εξωτερικά, μαίνεται σε θκυο μέτωπα συνδεδεμένα μεταξύ τους: τους χειρισμούς στο κυπριακό τζιαι τη διαχείριση του μεταναστευτικού. Η σκλήρυνση της μεταναστευτικής πολιτικής με το στοίβαγμα 2000 τζιαι πλέον ανθρώπων στην Πουρνάρα, τη δημιουργία νέων camp κλειστού τύπου, τα συρματοπλέγματα στην πράσινη γραμμή, τες ρυθμίσεις τύπου απαρτχάιντ στη Χλώρακα, τα αλλεπάλληλα pushback τζιαι την κοινωνική τζιαι μιντιακή στοχοποίηση των μεταναστριών ένεν απλά μια παράπλευρη απώλεια της υγειονομικής έκακτης ανάγκης. Εν ένα στιγμιότυπο της διαχείρισης της κρίσης, όπου οι ζωές των μεταναστών αποκτούν ακόμα λιότερη αξία μέσα σε ένα εμπόλεμο σκηνικό, όπου το έθνος συσπειρώνεται απέναντι σε παλιούς τζιαι νέους εχθρούς. Έτσι, η διαχείριση του κυπριακού τζιαι η διαχείριση του μεταναστευτικού συναντούνται στη δήθεν αποκάλυψη ότι οι μετανάστες εν πράκτορες της Τουρκίας με σκοπό να αλλοιώσουν τον πολιτισμό μας. Συναντιούνται στην πράσινη γραμμή, όπου τα συρματοπλέγματα σηματοδοτούν την σκληρή στάση του ελληνοκυπριακού κράτους απέναντι τζιαι στα θκυο, αλλά τζιαι τες προσπάθειές του να ικανοποιήσει ένα (ακρο)δεξιό, συντηρητικό ακροατήριο. Συναντιούνται στην επιτροπή για το δημογραφικό «πρόβλημα» της βουλής τζιαι τη σύμπλευση διάφορων τάσεων της δεξιάς στη χάραξη εξωτερικής πολιτικής.

Όσον αφορά το κυπριακό θωρούμε θκυο τάσεις γεωπολιτικής, πιθανές ενδείξεις ακόμα μιας εσωτερικής σύγκρουσης στο στρατόπεδο των αφεντικών. Η πρώτη εν η προσέγγιση που εβάφτισε ο Χάρης Γεωργιάδης[16] «νέος ρεαλισμός». Ο πρώην υπουργός οικονομικών προσπαθεί να εμπνευστεί που τον ρεαλισμό της διαπίστωσης του Κληρίδη εν έτει 1974

ότι η ομοσπονδία εν η μόνη εφικτή λύση, φκάλλοντας όμως την ομοσπονδία που τη μέση τζιαι υπονοώντας ότι η διχοτόμηση του σήμερα εν η ομοσπονδία του τότε... Η δεύτερη τάση εκφράζεται που την επαγγελματοποίηση τμημάτων της εθνικής φρουράς, τες ασκήσεις, τες νέες στρατιωτικές συμμαχίες, τα πολεμοχαρή θεάματα τζιαι την ένταση του εθνικιστικού λόγου στο εσωτερικό. Τούτη η τάση εν το πατροπαράδοτο βαθύ κράτος που θέλει να διαιωνίσει την υφιστάμενη ανταγωνιστική (αλλά μη συγκρουσιακή) κατάσταση για να αντλεί πολιτική τζιαι οικονομική υπεραξία που το στάτους κβο. Στην ουσία μιλούμε για επίσημη versus ανεπίσημη διχοτόμηση. Η πρώτη τάση φαίνεται πρόθυμη να αποδεκτεί τα «νέα τετελεσμένα», τζιαι να σχεδιάσει τες κινήσεις της με βάση τζιείνα. Βέβαια αντιλαμβανούμαστε πόσο δύσκολο ένει για τούτα τα κομμάτια της δεξιάς να λάβουν στήριξη που το καλοταϊσμένο με αντιτουρκισμό ποίμνιο τους, τζιαι ξέρουμε ότι το βαθύ κράτος του μιλιταρισμού έσσιει πολλά πλοκάμια. Μένει να δούμε πως εννα εξελιχθεί το ζήτημα της εξωτερικής πολιτικής τζιαι των συνομιλιών, τζιαι η «κόντρα» του παραδοσιακού αντιτουρκισμού του εθνικού κεφαλαίου με την ρεαλιστική τάση του. Σε βάθος χρόνου υπολογίζουμε πως τα πιο ευέλικτα τζιαι δυναμικά κομμάθκια του κεφαλαίου, δηλαδή οι δυνάμεις της «επίσημης» διχοτόμησης, εννα κερδίσουν κάποιο έδαφος ώστε να μπορούν τουλάχιστον να βάλουν την πρότασή τους στο τραπέζι επίσημα. Φυσικά εν παίζουν μόνοι τους: οι αγώνες, όπως πάντα, μπορούν να σπρώξουν τα πράματα προς διαφορετική κατεύθυνση.

Όπως είπαμε, εν αντιλαμβανούμαστε την υγειονομική τζιαι την οικονομική κρίση σαν ανεξάρτητα φαινόμενα. Η διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης με υγειονομικούς όρους συνιστά μια ιδιαίτερα βίαιη διαδικασία, τζιαι εν τζιείνο που βιώνουμε στο πετσί μας τον τελευταίο χρόνο, εν τζιείνο που ετροφοδότησε την οργή των διαδηλώσεων του ως δαμέ. Τα μέτρα, πέρα που υγειονομική χρήση έχουν τζιαι πολιτικο-οικονομική. Τα lockdown μπορούν να αναγνωστούν τζιαι ως προσωρινό σταμάτημα της κυκλοφορίας εμπορευμάτων τζιαι εργατικής δύναμης στο πλαίσιο μιας οικονομικής κρίσης που το απαιτεί. Οι κινήσεις του αυταρχικού κράτους, όπως ξέρουν τζιαι οι πέτρες πλέον, εν έχουν να κάμουν μόνο με τον ιό. Έχουν να κάμουν με την αλλαγή ηθών, καθημερινών πρακτικών, σχέσεων εργασίας που απαιτεί η τρέχουσα κρίση τζιαι η αναπόφευκτη αναδιάρθρωση που ακολουθεί, σε διοικητικό, εργασιακό, πολιτικό τζιαι πολιτισμικό επίπεδο. Lock-down τζιαι αυξανόμενη ψηφιοποίηση της ζωής τζιαι της εργασίας μας, «νέα» μέτρα, έλεγχος τζιαι πειθάρχηση, ισοπέδωση της πολιτικής κριτικής κάτω που την μπότα της Επιστημονικής Αλήθειας. Τούτα ούλλα μπορούν να θκιεβαστούν ως μια βίαιη επιβολή ευνοϊκών συνθηκών για την καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Το γεγονός ότι το ελληνοκυπριακό κράτος εσυμπεριφέρθηκε ιδιαίτερα βίαια τζιαι αυταρχικά θεωρούμε ότι έσσιει να κάμει με τη θέση του στον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων, αφού η εγχώρια οργάνωση της εργασίας τζιαι των κοινωνικών σχέσεων έσσιει πολλύ δρόμο να καλύψει για να εν ανταγωνιστική με καπιταλιστικούς όρους. Τζιαι τούτον τον δρόμο πρέπει να τον καλύψουμε εμείς, θέλουμε εν θέλουμε. Πρέπει να εμπεδώσουμε την πειθαρχία, την ετοιμότητα να δεχτούμε νέα μέτρα τζιαι καταστάσεις. Πρέπει να εμπεδώσουμε την εργασιακή επισφάλεια, μισθούς τζιαι επιδόματα για γέλια. Πρέπει να εμπεδώσουμε την κρατική αλήθεια σαν το μόνο αφήγημα για την κοινωνία τζιαι την καθημερινότητα. Αν εμάθαμε κάτι που τες διαδηλώσεις του 2020 τζιαι του 2021 εν τούτο: έχουμε τζιαι μεις την αλήθεια μας. Κάποτε μοιάζει κρυμμένη. Κάποτε φαίνεται να μεν την ακούει κανείς. Κάποτε φαίνεται να την ξιάνουμε ή να μεν την κατανοούμε ακόμα τζιαι μεις. Αλλά τζιείνη εν πάντα τζιαμέ, αμείλικτη όσο η ταξική βία που την εγέννησε, αναμένοντας τους νέους κύκλους ανταγωνιστικής σκέψης τζιαι δράσης που την αναζητούν.

[1] Βλέπε *Για τις Πανδημίες που Έρχονται. Σημείωση για το Κεφάλαιο ως γεωλογική δύναμη καταστροφής*. Περιοδικό shades #3. Επίσης: antifa λευκosa. *Η πανδημία, η καραντίνα & εμείς.*

[2] Στατιστικη Υπρεσια. *Έρευνα Εργατικού Δυναμικού*. Διαθέσιμο στο cystatdb.cystat.gov.cy.

[3] Eurofound. *Working anytime, anywhere: The effects on the world of work*. Επίσης: Eurofound. *Remote work and the right to disconnect in Europe*.

[4] Ό.π. Βλέπε επίσης: Υπουργείο Ενέργειας, Εμπορίου και Βιομηχανίας. *Η Νέα Βιομηχανική Πολιτική της Κύπρου 2019-2030*. Διαθέσιμο στο meci.gov.cy.

[5] Θεανώ Θειοπούλου. *2.707 παράπονα εργαζομένων κατά εργοδοτών το 2020*. 11/10/2021. Διαθέσιμο στο philenews.com.

[6] antifa λευκosa. *Τι κοινό έχουν το σεξ τζιαι το μαγείρεμα; Μια σύντομη εισαγωγή στην κοινωνική αναπαραγωγή*. Περιοδικό antifa Tropikal #1, 2019.

[7] Ό.π. Βλέπε επίσης *Σώματα Φτηνά Σώματα Ξένα.*

[8] *CIO COVID survey current and future trends in remote work worldwide from 2020 to 2021.* Διαθέσιμο στο statista.com.

[9] Υπουργείο Οικονομικών. *Εναρμονισμένος Δείκτης Τιμών Καταναλωτή (ΕνΔΤΚ)* 17/11/2021. Διαθέσιμο στο mof.gov.cy. Επίσης: Άγγελος Νικολάου. *Έρχεται τσουνάμι αυξήσεων σε αγαθά πρώτης ανάγκης*. 12/10/2021. Διαθέσιμο στο philenews.com.

[10] *Κρίσεις, κι άλλες κρίσεις!* 3/10/21. Διαθέσιμο στο sarajevomag.net

[11] Ο άμεσος μισθός εν τα λεφτά που πληρωνούμαστε στο τέλος του μήνα ή στο τέλος της μέρας. Ο έμμεσος μισθός εν τα έξοδα του αφεντικού που εν παν κατευθίαν στην εργάτρια, όπως οι πληρωμές για το ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων.

[12] Αδάμος Αδάμου. *Τσιακκής: Να ξεχάσουν οι συντεχνίες συζητήσεις για αυξήσεις*. 5/4/21. Διαθέσιμο στο philenews.com.

[13] ΚΥΠΕ. *Νίκος Αναστασιάδης: Νέο καθεστώς κινήτρων για προσέλκυση εταιρειών υψηλής τεχνολογίας*. 8/9/21. Διαθέσιμο στο riknews.com.cy.

[14] *Η Νεα Βιομηχανική Πολιτική της Κύπρου 2019-2030*. meci.gov.cy

[15] Θέμης Καλλός. *Διπλωματική κρίση Γαλλίας-Αυστραλίας με φόντο υποβρύχια*. 18/9/21. Διαθέσιμο στο dw.com.

[16] Χάρης Γεωργιάδης. *Νέος Ρεαλισμός. 3/1/2021*. Διαθέσιμο στο kathimerini.com.cy.

04 ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συνήθως κλείουμε τα κείμενα μας με μια προτροπή σε δράση, ή την κατεύθυνση που πιστεύκουμε πρέπει να πάρει η όποια δράση. Το συγκεκριμένο κείμενο ελπίζουμε να λειτουργήσει παραπάνω σαν ερώτηση παρά σαν απάντηση, τζιαι να αννοίξει εποικοδομητικές συζητήσεις με τους συντρόφους τζιαι τις συντρόφισσες που εσυναντηθήκαμε στους αγώνες του τελευταίου ενάμιση χρόνου, έτσι ώστε να τους πάρουμε ένα βήμα παρακάτω. Αποτελεί μια απόπειρα να συλλάβουμε την ολότητα του κόσμου γυρώ μας, πέρα που τες εύκολες τζιαι μερικές αναπαραστάσεις των ΜΜΕ, του κράτους τζιαι της αριστεράς. Συνοψίζοντας, η κατάσταση των τελευταίων χρόνων, τζιαι πριν τζιαι κατά τη διάρκεια της πανδημίας, εν μια εντεινόμενη προσπάθεια για την αναδιάρθρωση του (ελληνοκυπριακού) καπιταλισμού. Βιώνουμε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης που ανακυκλώνεται συνεχώς, έναν «πολεμικό» καπιταλισμό σε περίοδο «ειρήνης». Τα δυναμικά τζιαι καινοτόμα τμήματα του κεφαλαίου μπορούν να προσαρμοστούν ευκολότερα στις νέες συνθήκες σε αντίθεση με τα πιο συντηρητικά, τα πιο παραδοσιακά τζιαι τα πιο αδύναμα.

Η σύμπλευση με οποιοδήποτε που τούτα τα θκυο στρατόπεδα των αφεντικών εν αυτοκτονία για τες εργάτριες τζιαι τα συμφέροντά τους. Έμφαση εν πρέπει να δίνεται στην ανασυγκρότηση του κεφαλαίου, αλλά στην κρίση. Η κρίση εν η πέτρα στην κορυφή του βουνού. Έναν κούντημα μπορεί να προκαλέσει κατολίσθηση. Η κρίση έννεν απλα μια εμπειρική διαπίστωση, αλλά τζιαι μια θεωρητική επιλογή. Η κρίση συνιστά το κέντρο της σκέψης, γιατί τουτο που μας ενδιαφέρει έννεν η σταθερότητα του καπιταλισμού, αλλά η αστάθεια του, η ευθραυστότητα του. Το κεφάλαιο εν η δύναμη που ωθεί τον καπιταλισμό τζιαι η εργατική τάξη το σημείο αφετηρίας των αγώνων εναντίον του: η εργατική τάξη ως άρνηση του κεφαλαίου ενσαρκώνει την κρίση του καπιταλισμού. Στο παρόν στάδιο, η αντιφασιστική εργατική οργάνωση αποτελεί μονόδρομο στην κίνηση δημιουργίας ρωγμών στη διάρθρωση της κυριαρχίας.

12/2021